Ἔτος ΙΑ' Ἐν Ἀθήναις 21 Μαρτίου 1898 Ἀριθ. 12

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔΩΙ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ ΑΡ. 27

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ Ἰης Ἰανουαρίου ἢ Ἰης Ἰουλίου
Ἐν τῷ ἐσωτ. δρ. 6. Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. χρ 8

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ «Ἀνάπλασις» ἐν Πειραιεῖ, ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. —Περὶ τῶν φαινομένων τῆς τηλεπαθείας, ὑπὸ *Ἰωάννου Σκαλτσούνη*. —Τὸ ἀληθές, ὄχι τὸ ἀρέσκον· τὸ τί πρέπει, ὄχι τὸ τί συμφέρει, ὑπὸ *Μιχ. Γαλανοῦ*. — Ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγαμία, ὑπὸ *Τιμοθέου Ἀναστασίου*. — Ἀνταπόκρισις ἐκ Κων]πόλεως (τέλος). — Πῶς φερόμεθα εἰς τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ κόσμου, ὑπὸ *Μιχ. Γαλανοῦ*.— Ποικίλα — Οἱ διδάξοντες εἰς τὰς Λαϊκὰς Σχολὰς «Ἀναπλάσεως».— Κυριακὸν Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ *Κωνσταντίνου Διαληρμιᾶ*.

Η "ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ,,

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ

Αὔριον Κυριακὴν 22 Μαρτίου εἰς τὰς 3 μ. μ. ἐν τῷ ἐν Πειραιεῖ Ἀναπλαστικῷ Τμήματι θὰ ὁμιλήσῃ ὁ γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀρχιμ. κ. Τιμόθεος Ἀναστασίου περὶ τῆς σημασίας τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἱεροῦ κλήρου πρὸς ἐθνικὴν ἀνάπλασιν.

— Τὸ ἐν Πειραιεῖ Τμῆμα τῆς «Ἀναπλάσεως» συγκροτεῖται ἤδη ἐκ τῶν κυρίων Γ. Νεράντζη, Ἰ. Καντζαντζῆ, Κρ. Βρυχωροπούλου, Γαβριὴλ Παπαϊωάννου ἀρχιμ. Ἰ. Σιδερίδου, Γ. Γιάππαππα καὶ Ν. Κουρῆ. Οἱ τρεῖς πρῶτοι ἦσαν ἐξ ἀρχῆς· τὸν 4ον καὶ 5ον ἐξελέξατο τὸ Τμῆμα τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν. τὸν δὲ ἐργοστασιάρχην κ. Γιάππαππαν καὶ τὸν κ. Κουρῆν ἰατρὸν ἐξελέξατο ἡ ἐπὶ τῶν Τμημάτων Ἐφορία τοῦ Συλλόγου.

— Τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν ἀνέλαβε νὰ διδάσκῃ εἰς τὸ Τμῆμα τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐν Πειραιεῖ ὁ ἱεροψάλτης τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου κ. Χριστόδ. Βαφειάδης, τελειόφοιτος τῆς φιλολογίας, φέρων καὶ ἰδιαίτερον δίπλωμα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχικῆς μουσικῆς σχολῆς.

— *Ἀνθρωποπλήμμυραι* ἐὰν ὀνομάσωμεν τὸ συμβαῖνον ἐν Πειραιεῖ κατὰ τὰς ὁμιλίας ἐν τῷ «Ἀναπλαστικῷ» Τμήματι, δὲν θὰ ἀστοχήσωμεν. Ἡ παρατηρουμένη εἰς τοὺς ἀκροατὰς δίψα καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν μελῶν τῆς Ἐφορίας τοῦ Τμήματος, ἵνα ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν τοιαύτην δίψαν τοῦ κοινοῦ εἶνε ἀνώτερα παντὸς ἐπαίνου. Σκιρτῶμεν ἐκ χαρᾶς παρακολουθοῦντες τοὺς *βιαστὰς* τούτους *τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν*.

— Εἰς τὸν κ. Γ. Μακρῆν, διευθυντὴν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἐπὶ τετραετίαν διδάξαντα εὐδοκίμως εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Τμῆμα, ἀποχωρήσαντα δ' ἀρτίως, ὅπως ἐνεργήσῃ μετ' ἄλλων φίλων τὴν ἵδρυσιν νέου Σωματείου ἐπ' ἀγαθῷ τῆς γείτονος πόλεως, ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως» ἔχει καθῆκον νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ καὶ νὰ εὐχηθῇ εὐδοκίμησιν τῶν ἀγαθῶν τοῦ συναδέλφου προθέσεων.

—Τὴν ἐν Ἀθήναις Ἐφορίαν τοῦ Α' Τμήματος τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀπετέλεσαν, ἐκλεγῶν γενομένων τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, ὁ σεβ. Μητροπολίτης Πενταπόλεως κ. Νεκτάριος καὶ οἱ κ.κ. Χρ. Γεωργιάδης, Ἰ. Παπαδόπουλος, ταγματάρχης, καὶ Ν. Ματθόπουλος, πρὸς δὲ ὁ κ. Δ. Παπαδόπουλος ἐκ τῶν κηρύκων τῆς «Ἀναπλάσεως». Ὑπὸ δὲ τῆς ἐπὶ τῶν Τμημάτων Κεντρικῆς Ἐφορίας ἐξελέγη ὁ κ. Γ. Τζιννόπουλος, ἐμπορορράπτης, καὶ ὁ κ. Στέργ. Σκμώτης, γεωμέτρης.

— Μετὰ τῶν ἐφόρων ἐξελέγησαν ὡς ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπεία τοῦ Α' ἐν Ἀθήναις Τμήματος οἱ κύριοι Χαράλ. Ματθόπουλος, Π. Θανόπουλος καὶ Ἀθ. Δηλιγιάννης.

— Οἱ ἐκ τῶν ἐφόρων ἔμποροι κ.κ. Ν. Ματθόπουλος καὶ Χ. Γεωργιάδης εἶνε ἐκ τῶν ἐπιτρόπων τῆς ἁγίας Εἰρήνης, ὅπου, θὰ γίνωνται ἤδη τὰ τέως εἰς τοὺς ἁγίους Ἀναργύρους γινόμενα μαθήματα τοῦ Β' Τμήματος. Πρῶτος θὰ ὁμιλήσῃ ὁ ἀρχιμ. κ. Π. Δουληγέρης τῇ Κυριακῇ 22 Μαρτίου 5 μ.μ.

— Τῇ προσεχεῖ τετάρτῃ ἡμέρᾳ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ὥρᾳ 3 μ. μ. ἑορτάζει τὸ ἐν Ἀθήναις Παιδαγωγικὸν Τμῆμα τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Α' λαϊκῆς σχολῆς. Τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ μέλη τοῦ Συλλόγου καὶ τῶν Τμημάτων τῆς «Ἀναπλάσεως» παρακαλοῦνται νὰ παρευρεθῶσιν.

— Τὸν ἐκ τῶν ἱεροκηρύκων τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Εὐσέβιον Ματθόπουλον, ἀρχιμανδρίτην, μετεκαλέσατο εἰς Πάτρας ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερόθεος πρὸς διδασκαλίαν συν-

εχῆ τοῦ πνευματικοῦ ποιμνίου του. Μετ' ἀγαλλιάσεως μανθάνομεν ὅτι καθ' ἑσπέραν χιλιάδες ἀκροατῶν ὑπερπληροῦσι τὸν ναὸν τῆς Παντανάσσης εἰς ἀκρόασιν τοῦ εὐδοκιμωτάτου ἱεροκήρυκος. Ὑπὲρ τοῦ κηρύγματος μοχθοῦσι καὶ ὁ σεβ. ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερόθεος, καὶ οἱ ἱεροκήρυκες Ἠλίας Βλαχόπουλος καὶ Πολύκαρπος Συνοδινός.

— Ὁ ἀπεσταλμένος τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Μ. Γαλανὸς διδάξας ἐν Πύργῳ ἐπὶ ρῆνα ὅλον καθ' ἡμέραν ἐνώπιον συρροῆς λαοῦ ἀπουνήθους μεταβαίνει εἰς Αἴγιον, ὅπως ἱδρύσῃ καὶ ἐκεῖ νέον Τμῆμα «Ἀναπλάσεως».

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ

Ὁ ἑπόμενος διάλογος διαλευκαίνων τὰς ἐγειρομένας συζητήσεις περὶ τῶν οὕτω καλουμένων μυστηριωδῶν φαινομένων διαφωτίζει τὰς περὶ πνευματικότητος τῆς ψυχῆς ἀληθείας.

Ἐν ἔτει 1889, ὅτε διέτριβον εἰς Τεργέστην, ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψίν μου κύριός τις ἑξηκοντατεὴς περίπου τὴν ἡλικίαν, εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, εὐγενῶν δὲ τρόπων καὶ συμπεριφορᾶς, ὅλως δ' εἰς ἐμὲ ἄγνωστος.

—Εἰμί, μοὶ εἶπεν, ἀρχαῖος τοῦ ἐν Τεργέστῃ Τελωνείου διευθυντής, ἀποχωρήσας ἤδη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐνασχολούμενος πρὸς τέρψιν καὶ ψυχικήν μου ὠφέλειαν εἰς φιλολογικὰς καὶ ἱστορικὰς μελέτας. Παρίσταμαι τακτικῶς εἰς ὅλας τὰς ἐν τῷ Συλλόγῳ τῆς Minerva διδομένας εἰς τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν διαλέξεις σας κατὰ τῶν ὑλιστικῶν δοξασιῶν καὶ θεωρημάτων. Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω... Ἀπέναντι τοιαύτης τῶν λόγων σας ἐκτιμήσεως δὲν θὰ σᾶς φανῇ παράδοξον ἐάν, ἔχων ἀνάγκην συμβουλῆς περὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ φιλοσοφικῶν μου πεποιθήσεων, ἀπευθύνωμαι μετὰ θάρρους πρὸς ὑμᾶς, ὅπως σᾶς ζητήσω τὴν γνώμην σας ἐπὶ ζητήματος τῆς ἐμῆς συνειδήσεως.»

—Σᾶς εὐχαριστῶ, τῷ εἶπα, περὶ τῆς γνώμης, ἣν ἔχετε περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ τῶν ἐμῶν ἐπιστημονικῶν ἔργων. Θὰ εἶμαι δ' εὐτυχής, ἐὰν μοὶ ἀποδῇ δυνατὸν νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς προσδοκίας σας. Ἡ ὥρα αὕτη εἶνε κατάλληλος πρὸς μακρὰν διάλεξιν, σᾶς παρακαλῶ δὲ νὰ μοὶ γνωρίσητε ποῖον εἶνε τὸ ἀντικείμενον ἐφ' οὗ θὰ συμμελετήσωμεν.

—Ἰδού, μοὶ εἶπε τότε ὁ κύριος Τ., ἡ ἐρώτησίς μου: Ὑμεῖς δοξάζετε καὶ διδάσκετε τὰ περὶ τῆς πνευματικότητος καὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, πάντοτε δὲ εἰς τὰς πολλὰς ἐπὶ τούτου διαλέξεις σας ἀνελύσατε γεγονότα καὶ ἐπιχειρήματα ἀποδεικνύοντα τὴν ἀλήθειαν τοῦ θέματός σας. Ἀλλὰ μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεώς μου παρετήρησα ὅτι περατώσαντες τὰς περὶ τῆς πνευματικότητος τῆς ψυχῆς διδασκαλίας σας οὐδὲν περὶ τῶν φαινομένων τοῦ σπιριτισμοῦ εἰπατε. Γνωρίζετε πόσον ἐνισχύθη ἐσχάτως ἡ πεποίθησις σπουδαίων ἐπιστημόνων περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς θεωρίας ταύτης, ἐξ ἧς περιφανῶς ἀποδεικνύεται καὶ ἡ πνευματικότης καὶ τὸ ἄφθαρτον τῆς ψυχῆς. Ἡ σιωπή σας αὕτη μὲ ἐμβάλλει εἰς δισταγμούς, ἐφ' ὅσον, ἀποδεχόμενος τὴν ἀλήθειαν τῶν φαινομένων τοῦ σπιριτισμοῦ, ἔχω ἐν αὐτῷ τὴν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ἀύλου καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Τώρα, ἠρώτηται ἐμαυτόν, ἐπὶ τίνι λόγῳ ὁ κ. Σκαλτσούνης παραλείπει τὰ ἐκ τοῦ σπιριτισμοῦ ἐκπηγάζοντα ἀκαταγώνιστα ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς ἀποδείξεως τοῦ θέματός του; Συμμερίζεται ἴσως τὰς ὑπονοίας τῶν πολλῶν περὶ τῶν ἐξαισίων τοῦ σπιριτισμοῦ φαινομένων; Ἐὰν οὕτως ἔχῃ, δὲν θὰ ἐδύνατο ὁ ἴδιος παριστάμενος εἰς μίαν τῶν σπιριτικῶν μας συνεδριάσεων νὰ βεβαιωθῇ αὐτοπροσώπως περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὑφ' ἡμῶν ὁρωμένων καὶ ἐξελεγχομένων; Οὗτοι εἶνε οἱ δισταγμοὶ καὶ αἱ ἀπορίαι μου, περὶ ὧν λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ ζητήσω τὰς γνώμας σας.

—Θὰ ἱκανοποιήτω, παρετήρησα εἰς τὸν μετ' ἐμοῦ διαλεγόμενον, τὴν περιέργειάν σας, καὶ θὰ σᾶς γνωρίσω τίς εἶνε ἡ γνώμη μου ἐπὶ τῶν τῆς θεωρίας τοῦ σπιριτισμοῦ.

Πρὸ παντὸς ἄλλου δέον νὰ διακρίνωμεν τὴν θεωρίαν περὶ πνευματικότητος τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας καὶ τοῦ σπιριτισμοῦ.

Ὁ πνευματισμὸς (spiritualisme) εἶνε φιλοσοφικὴ θεωρία, ἣν ἀποδέχονται αἱ κυριώτεραι φιλοσοφικαὶ σχολαί, ἐσθ' ὅτε καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ διαφωνοῦσαι. Αἱ δύο σχολαὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους δὲν ἔπαυσαν μέχρι σήμερον νὰ ὦσι τὰ δύο μεγάλα φιλοσοφικὰ συστήματα, εἰς ἅπερ ἀνάγονται πᾶσαι αἱ μεταγενέστεραι θεωρίαι καὶ φιλοσοφικαὶ σχολαί. Τώρα ἐπὶ τῆς οὐσίας καὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν χαρακτήρων τῆς ψυχικῆς τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεως αἱ διδασκαλίαι ἀμφοτέρων τῶν σχολῶν συνταυτίζονται καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἄγουσι σημεῖον διὰ διαφόρων καὶ ἀντιθέτων ὁδῶν. Αἱ πρῶται καὶ θεμελιώδεις τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας ἰδέαι, ἀναπτύσσονται αὐθορμήτως, κατὰ τὰς πλατωνικὰς θεωρίας, οὖσαι δ' ἔμφυτοι εἰς τὸν ἄνθρωπον ὑπάρχουσιν ἐν δυνάμει εἰς τὴν πνευματικὴν οὐσίαν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑποστάσεως, ἐξελίσσονται δὲ μετὰ τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς αὐτοῦ ἀναπτύξεως. Κατὰ δὲ τὰς ἀριστοτελικὰς θεωρίας αἱ ἰδέαι δὲν εἶνε ἔμφυτοι εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ κτῶνται διὰ τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντιλήψεων καὶ διὰ τῶν παραδόσεων ἐπενεργουσῶν ἐπὶ τῆς ἀύλου καὶ ἀφθάρτου τοῦ ἀνθρώπου ὑποστάσεως, ἐχούσης πάντα τὰ στοιχεῖα ἐπιδεκτικότητος πρὸς τοιαύτην διαμόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν ἰδεῶν. Τὰς ἀρχὰς ταύτας τῆς πνευματικότητος τῆς ψυχῆς ἐπρέσβευον καὶ οἱ κατὰ τοὺς

μεταγενεστέρους αἰῶνας μέχρι τῶν ἡμερῶν μας φιλοσοφοῦντες, τασσόμενοι εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἑτέραν τῶν σχολῶν.

Βάκων τοῦ Βερουλαμίου ἀφ' ἑνός, καὶ Λεϊβνίτιος ἀφ' ἑτέρου, Καρτέσιος ἀφ' ἑνός, καὶ Λόκιος ἀφ' ἑτέρου, Κάντιος καὶ Μαὶν δὲ Βιρὰν καὶ Κουζῖνος, πάντες εἰς διαφόρους ἀνήκοντες σχολάς, συνεφώνουν, ὡς συμφωνοῦσι καὶ σήμερον ἐπὶ τῆς δοξασίας περὶ τοῦ ἀύλου καὶ τῆς πνευματικότητος τῆς ψυχῆς. Τὴν ὁμοφωνίαν δὲ ταύτην διαταράσσουσιν οἱ ὑλισταὶ οἱ θεωροῦντες τὸν ἄνθρωπον ὡς μηχανὴν μηδόλως διαφέρουσαν ἀπὸ πᾶσαν τὴν κτίσιν, ὑποβαλλομένην εἰς μηχανικοὺς καὶ ἀναγκαίους νόμους καὶ μὴ ἔχουσαν ἐλευθερίαν ἀποφάσεως καὶ ἐνεργείας.

Τὰς ἀρχὰς καὶ ἀσυστάτους ταύτας τῶν ὑλιστῶν ἰδέας ἐπεχείρησα ν' ἀνασκευάσω εἰς τὰς ἐμὰς διαλέξεις καὶ διὰ τῶν ἐμῶν συγγραφῶν, ὅπως διὰ λογικῶν ἐπιχειρημάτων καταδείξω τὴν φιλοσοφικὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ ἀύλου καὶ ἀφθάρτου τῆς ψυχῆς σύμφωνον πρὸς τὸ θεμελιῶδες τοῦ χριστιανιομοῦ δόγμα.

— Καὶ τὰς ἀποδείξεις ταύτας χορηγεῖτε καθ' ἑκάστην, μοὶ παρετήρησεν ὁ κ. Τ. διὰ τῶν σπουδαίων διαλέξεών σας, ἀλλ' ἡ θεωρία τοῦ σπιριτισμοῦ, ἤ, διὰ νὰ εἴπω καλήτερα, τὰ γεγονότα τοῦ σπιριτισμοῦ εἶνε ἀνώτερα πάσης ἀποδείξεως, χορηγοῦντα ἅμα τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐνοικοῦντος πνεύματος καὶ τὴν μετὰ τὸν σωματικὸν θάνατον ζωὴν αὐτοῦ καὶ ἐνέργειαν. (ἀκολουθεῖ)

Ἰωάν. Σκαλτσούνης

ΤΟ ΑΛΗΘΕΣ, ΟΧΙ ΤΟ ΑΡΕΣΚΟΝ· ΤΟ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ, ΟΧΙ ΤΟ ΤΙ ΣΥΜΦΕΡΕΙ

Ἠμπορεῖ **μόνη** ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία, ἡ πρὸς τὰ **πλήθη** ἀπευθυνομένη, νὰ φέρῃ ὅλην τὴν διόρθωσιν, τῆς ὁποίας ἔχομεν ἀνάγκην, τὴν θρησκευτικήν, τὴν ἠθικήν, τὴν οἰκογενειακήν, τὴν κοινωνικήν, τὴν ἐκπαιδευτικήν, τὴν ἐκκλησιαστικήν, τὴν πολιτικήν, τὴν ἐθνικήν;

Μ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι δύναται, τὸ φρονοῦν δὲ ἐκ πραγματικῆς καὶ καθαρᾶς πεποιθήσεως, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζωνται ἀπὸ καμμίαν *προσωπικὴν* σκέψιν διὰ τὸν ἑκυτόν των, καὶ ἀπὸ κανένα *ἰδιοτελῆ* ὑπολογισμὸν περὶ τῶν ἰδικῶν των συμφερόντων, μ' αὐτοὺς θὰ εἴχομεν νὰ συζητήσωμεν *μόνον περὶ τῆς γνώμης των, αὐτῆς καθ' ἑαυτήν*, κατὰ πόσον εἶναι *καθόλου ὀρθὴ ἢ ἐν μέρει ἐσφαλμένη*. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ *ἐλατήριά των*, ταῦτα θὰ ἦσαν *ἐκτὸς πάσης συζητήσεως*, ἀφοῦ, καθαρά, εἰλικρινῆ, ἁγνά, θὰ ἦσαν καὶ *ὑπέρτερα πάσης ἐπικρίσεως*.

Ἀλλὰ μ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀνωτέρω γνώμην ἔχουν, ὄχι διότι ἐλευθέρως ἔκριναν, ἀλλὰ διότι τὴν εὗρον σύμφωνον μὲ τὴν ἀτομικήν των ἡσυχίαν, μὲ μικρὰν δὲ μόνον αὐτοπάρνησιν ἂν ἦσαν πρακτικισμένοι, θὰ εὕρισκον ὄχι βεβαίως πλημμελῆ, ἀλλ' *ἀνεπαρκῆ πάντως*, καθὼς καὶ μ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δίδουν **ὅλην τὴν δύναμεν** εἰς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν **ἐπὶ τῶν λαϊκῶν μόνον τάξεων**, *δὲν θὰ εἶχον δὲ αὐτὴν τὴν γνώμην, ἐὰν δεσμοὶ ἀδυναμιῶν, ἐλπίδων, φόβων δὲν τοὺς ἔξηρων ἀπὸ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ κόμμα, καὶ δὲν τοὺς κοθυπέβαλον ὑπὸ τοῦτο ἢ ἐκεῖνον τὸν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἢ ὑποτιθέμενον ὅτι θὰ εἶνε μεθαύριον ἐν ἐξουσίᾳ*, μ' αὐτούς, πρὶν συζητήσωμεν ἐπὶ τῆς ὄψεως γνώμης των καὶ πεποιθήσεώς των, ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὀλίγα περὶ τῶν ἐλατηρίων των.

Ἡμεῖς δὲν θὰ ἰσχυρισθῶμεν βεβαίως ὅτι ὁ Χριστιανὸς δὲν δικαιοῦται ν' ἀγαπᾷ τὸν βίον τὸν ἥσυχον καὶ τὸν ἀδιατάρακτον. Ἡ εἰρήνη ἄλλως τε, τὴν ὁποίαν φέρει εἰς τὴν χριστιανικὴν συνείδησιν ἡ θεία χάρις, εἶνε ἡ ἀφελεστέρα ἐγγύησις τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης. Οὔτε ἐπιβάλλει ἡ Χριστιανοσύνη τὸ νὰ ζητῶμεν ἄνευ ἀνάγκης, *ἠθικῆς βέβαια*, τὰς ἀνησυχίας καὶ τοὺς ἀγῶνας, ἁπλῶς διὰ νὰ εὑρισκώμεθα πάντοτε εἰς *μπολάδες*· οὐδ' εἶνε χρέος τοῦ Χριστιανοῦ τὸ νὰ εὑρίσκηται εἰς ἐμπόλεμον ταπάτασιν πότε με τὸν ἕνα καὶ πότε μὲ τὸν ἄλλον, ἐνῷ ἠμπορεῖ νὰ ἀποφεύγῃ τὸν ἀγῶνα *ἐν χριστιανικῇ νομιμότητι, διὰ τὸ μὴ εἶναι ἀνάγκην ἀγῶνος*. Κατὰ τὸν Παῦλον, ἐκφράζοντα τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, πρέπει νὰ εἰρηνεύωμεν, εἰ *δυνατόν*, μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Εἰ δυνατὸν ὅμως, ὅπερ σημαίνει ὅτι τὸ ἐφησυχάζειν πρὸς τὸν κόσμον εἶνε δικαίωμα καὶ καθῆκον *ὑπὸ ὅρους*. Ποίους; ὅτι ἡ ἡσυχία μας εἶνε νόμιμος εὐαγγελικῶς, ὄχι μόνον μὴ ἀντικειμένη πρὸς τὸ θεῖον θέλημα, ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβλημένη ὑπ' αὐτοῦ, διότι συναρμόζει τὴν εἰρήνην τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν εἰρήνην τὴν πρὸς τὸν Θεόν.

Ἀλλ' ἐὰν ἡ εἰρήνη, εἰς τὴν ὁποίαν προσηλωμένοι μένομεν, μᾶς χωρίζῃ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ; Ὁ θεολόγος Γρηγόριος ἴδει ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν ἀπάντησιν, θεωρῶν ἐπιβεβλημένον τὸν *πόλεμον* καὶ τὴν *μάχην*.

Ὁ Χριστὸς βαστάζει εἰρήνην, ἀλλὰ καὶ μάχαιραν, καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ ἐλθὼν νὰ βάλῃ πῦρ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐὰν δὲ μᾶς εἶπε τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐξήγειλεν ὅτι ἡ διδασκαλία του θὰ ἐξεγείρῃ ἀγῶνας, κατὰ τοὺς ὁποίους καὶ πατὴρ θὰ παρακαιτήσῃ εἰς θάνατον τέκνον, καὶ ἀδελφὸς ἀδελφόν, ἐχθροὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου θὰ εἶνε οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ.

Λέγει τις λοιπὸν «ἐγὼ θέλω νὰ περιμένω τὰ πάντα διὰ μίαν γενικὴν τοῦ ἔθνους μου διόρθωσιν ἐκ μόνης τῆς πρὸς τὰ πλήθη χριστιανικῆς διδασκαλίας», καὶ τὸ λέγει ὄχι διότι μετὰ εἰλικρινῆ βάσανον τὸ εὗρεν ὀρθόν, ἀλλὰ διότι τοῦ *ἀρέσει* νὰ τὸ πιστεύῃ, διότι οὕτω ἐξαφαλίζει καὶ τὴν βιοτικήν του ἡσυχίαν, τὴν ὁποίαν *διὰ κανένα λόγον* καὶ *διὰ καμμίαν αἰτίαν* δὲν ἐνοεῖ νὰ θυσιάσῃ ἢ *καὶ ἁπλῶς νὰ ἐνοχλήσῃ*; Ἐὰν οὕτω συμβαίνῃ, τότε ἀντὶ νὰ φροντίζῃ περὶ τοῦ τί δύναται ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία διὰ τὰ πλήθη, ἂς φροντίσῃ νὰ μάθῃ αὐτὸς τὰ στοιχειώδη διδάγματα καὶ καθήκοντα ἑνὸς Χριστιανοῦ, διότι ἄνθρωπος ἀναγορεύων εἰς *πρώτην καὶ ἀπόλυτον ἀρχὴν* τὴν ἡσυχίαν του, τῆς εἰρήνης

δὲ δοῦλος τῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἔστω καὶ ὅταν αὕτη χωρίζῃ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωπος τοιοῦτος δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατέχῃ τοὺς *ἠθικοὺς καὶ πνευματικοὺς* ὅρους, διὰ τῶν ὁποίων συζητοῦνται τὰ προβλήματα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ἐνεργείας.

Παρόμοιόν τι ἀληθεύει καὶ δι' ἐκείνους, οἵτινες, ἐξ ἐλπίδων προσωπικῶν καὶ φόβων καὶ συμφερόντων, ὑποστηρίζουν ὅτι ὅλη ἡ ἐνέργεια πρὸς διόρθωσίν μας πρέπει νὰ διεξαχθῇ *ἀποκλειστικῶς* διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ λαοῦ χριστιανικῆς διδασκαλίας, καταδικάζουν δὲ κατ' ἀρχὴν πᾶσαν ἀνάμιξιν ἀμεσωτέραν εἰς τὴν διαρρύθμισιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, διὰ τὸ μὴ θέτειν τὴν φιλίαν τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τὴν φιλίαν τοῦ *κόσμου*. Τὸ νὰ φροντίζωμεν περὶ τῶν βιοτικῶν συμφερόντων μας καὶ τῶν ἰδιαιτέρων ὑποθέσεών μας εἶνε ἀναμφιβόλως χριστιανικώτατον. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὑπὸ ὅρους, ὅτι, δηλαδὴ κανεὶς φόβος, καμμία ἐλπίς, κανεὶς κίνδυνος, κανὲν κέρδος, κανὲν συμφέρον δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον, ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία πρέπει νὰ μένῃ πλήρης, ἀκεραία, καθαρά, ἐλευθέρα ἀπὸ πάντα ἰδιοτελῆ ὑπολογισμόν, τοιαύτη, ὥστε νὰ θυσιάζωμεν κάθε συμφέρον καὶ κάθε πρόσωπον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀγάπη καὶ ἡ θεραπεία εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, τὴν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, τὴν ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος, τὴν ἐξ ὅλης τῆς διανοίας.

Εἶνέ τις λοιπόν, ὅστις θέλει νὰ ἰσχυρίζηται ὅτι φθάνει ἡ διὰ τὰ πλήθη χριστιανικὴ διδασκαλία, **μόνη** αὐτή, διὰ νὰ φέρῃ τὴν διόρθωσίν μας, καὶ τὸν ἰσχυρισμόν του τοῦτον ἐσχηματίσεν ὄχι ἐξ ἐλευθέρας σκέψεως καὶ κρίσεως, ἀλλ' ἐπηρεασθεὶς ὡς μέλος κόμματος, ὅπερ θὰ δυσηρεστεῖτο, ἂν *χριστιανικὴ πολιτικὴ ἐργασία* τὸν ἔφερεν ἀντιμέτωπον τοῦ κόμματος, ἐκ τοῦ ὁποίου *ἔλαβεν*, ἐκ τοῦ ὁποίου *λαμβάνει*, ἐκ τοῦ ὑποίου *ἐλπίζει νὰ λαμβάνῃ*; Τοῦ τοιούτου ἡ γνώμη χάνει ἐκ τῶν προτέρων κάθε κῦρος, διότι εἰς ζητήματα γενικῶν συμφερόντων καὶ χριστιανικῶν καθηκόντων ἡ πολὺ ἢ ὀλίγον ἁμαρτωλὴ προσήλωσις εἰς τὰ ἰδιαίτερά μας συμφέροντα καὶ ἡ ἐπιμονὴ πρὸς τὸ ἀρέσκειν *ἐκ συστήματος* εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν Θεόν, δὲν εἶνε ἐπιτήδειαι εἰς τὸ νὰ σχηματίζωσι γνώμας ἀληθεῖς, ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια εἶνε συνήθως ὁ στέφανος τῆς εἰλικρινοῦς διαθέσεως καὶ τῆς καθαρᾶς καρδίας.

Ἠδύναντο ἐν τούτοις νὰ εἴπουν μερικοί· τί σὲ ἐνδιαφέρει νὰ πολυεξετάζῃς τὰ ἐλατήρια καὶ τὰς διαθέσεις ὅπου ἡ γνώμη, ἀνεξαρτήτως αὐτῶν, ἠμπορεῖ νὰ εἶνε ὀρθή;

Πολὺ καλά. Ἂς ἐξετάσωμεν καὶ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος γνώμην αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, τὸ ὁποῖον ἄλλως θὰ ἐκάμνομεν συζητοῦντες πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἐξ εἰλικρινοῦς πεποιθήσεως φρονοῦσιν ὅτι ὅλη ἡ χριστιανικὴ ἐνέργεια σήμερον ἐν Ἑλλάδι πρὸς διόρθωσιν τῆς καταστάσεως πρέπει νὰ περιορισθῇ καὶ νὰ συγκεντρωθῇ ἀποκλειστικῶς καὶ μονομερῶς εἰς τὴν διὰ τοῦ θείου λόγου ἀναμόρφωσιν τῶν λαϊκῶν τάξεων.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΚΑΙ Η ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΑΓΑΜΙΑ

Θ'

Ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀγαμία τῶν ἐπισκόπων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀναγκαιότης τῶν πρώτων (τῶν δυναμένων χωρεῖν τὸν τῆς παρθενίας λόγον καὶ ὁλοκλήρως ἀφοσιοῦσθαι εἰς τὸ εὐαγγελίζεσθαι τὸν Σωτῆρα Χριστὸν) καὶ ἡ ἀπόλυτος χρησιμότης τῶν δευτέρων (τῶν μὴ δυναμένων χωρεῖν, προαιρουμένων ὅμως καὶ θελόντων νὰ διακονήσωσιν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ὡς κληρικοί), ἤγαγε τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν εἰς τὸ νὰ θεσπίσῃ (νὰ ὁρίσῃ διὰ κανόνων) ὑποχρεωτικὴν τὴν ἀγαμίαν τῶν ἐπισκόπων, νὰ ἀφήσῃ δὲ ἐλευθέρους τοὺς κληρικοὺς τῶν δύο κατωτέρων τῆς ἱερωσύνης βαθμῶν νὰ ἦνε ἔγγαμοι ἢ ἄγαμοι, ὡς ἕκαστος προαιρεῖται καὶ δύναται. Οἱ μὴ θέλοντες εἰλικρινῶς νὰ προσπαθήσωσι νὰ ἀνεύρωσιν ἐκ τίνος σκέψεως οἱ θεῖοι πατέρες ὁρμώμενοι προσέθηναν εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ ὥρισαν ὑποχρεωτικὴν τὴν τῶν ἐπισκόπων ἀγαμίαν, δικαιοῦνται νὰ ἰσχυρισθῶσιν, ὅτι οἱ πατέρες ἐν τῇ ἀποφάσει των ταύτῃ ἀπεδείχθησαν ἐναντία φρονοῦντες, καὶ τὰ ἐναντία θεσπίσαντες, τῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Παύλου ἐντεταλμένων καὶ ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰώνων ἐφαρμοσθέντων· δικαιοῦνται νὰ ἀποφανθῶσιν ἐπιπολαίως ἐπὶ τῶν κειμένων κρίνοντες, ὅτι οἱ πατέρες ἐν τῇ ἀποφάσει των ταύτῃ περιέπεσον εἰς σφάλμα παρακοῆς τῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐντεταλμένων, ἀπέδειξαν δὲ τὸν θεῖον Παῦλον ἀσύμφορόν τι τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ παραγγείλαντα. Δικαιοῦνται ἐν τῇ ἐπιπολαιότητι αὐτῶν τοιαύτην βλάσφημον κατὰ τῶν θείων πατέρων μομφὴν νὰ ἐκστομίσωσιν, εἶνε ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμολογήσωσι τὴν πλάνην των καὶ νὰ αἰτήσωνται παρὰ τῶν ζηλωτῶν ἐκείνων τῆς πίστεως συγγνώμην, ἀφ' οὗ ἐμβριθέστερον τὸ πρᾶγμα ἐξετάσωσιν, ἀκούσωσι δὲ ἄνευ προκαταλήψεως καὶ ἰσχυρογνωμοσύνης τὴν γνώμην τῶν εἰδότων. Πρὸς τούτοις δὲ ἀφ' οὗ λάβωσιν ὑπ' ὄψει τὴν εἰς τὰ πράγματα ἀποδειχθεῖσαν δύναμιν τῆς θείας χάριτος, ἡ ὁποία θαύματα ἐπετέλεσε ἐν τῇ πράξει τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας μέχρι τοῦ χρόνου τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος θεσπίσματος, καὶ θαύματα ἐπιτελεῖ καὶ ἐπιτελέσει ἐν πάσαις ταῖς μετὰ ταῦτα περιόδοις, μὴ ἐξαιρουμένης τῆς παρούσης μηδὲ τῶν μελουσῶν ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀναπτύσσοντες τὴν ἀνωτέρω ἐκφρασθεῖσαν γνώμην ἡμῶν, ὅτι οἱ πατέρες ἤχθησαν εἰς τὸ νὰ θεσπίσωσιν ὑποχρεωτικὴν τὴν ἀγαμίαν τῶν ἐπισκόπων κατεδόντες τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ὑπάρξεως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνδρῶν ἐν πᾶσι μιμουμένων τοὺς μιμητὰς τοῦ Κυρίου, τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Παῦλον, τὸν Βασίλειον, τὸν Γρηγόριον τὸν θεολόγον, τὸν Χρυσόστομον, τὸν Κυπριανόν, τὸν Ἀμβρόσιον, καὶ τοὺς λοιποὺς πάντας, ἀναπτύσσοντες τὴν γνώμην ἡμῶν ὑποβοηθοῦμεν τούς, ὡς εἴρηται, ἐναντιολογοῦντας εἰς τὸ νὰ ἀποβάλωσι τὴν πλάνην των.

Οἱ θεσπίσαντες θεῖοι πατέρες ἐθέσπισαν γινώσκοντες ἐξ ἱστορικῆς πληροφορίας καὶ ἰδίας πείρας, *ὅτι πάντοτε* ἐν ἐκκλησίᾳ κατὰ Χριστὸν ζώσῃ, ἐν ἐκκλησίᾳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἰς

ὕψος τιμῆς καὶ ἄκρου σεβασμοῦ αἴρεται ἡ κατὰ Χριστὸν σωφροσύνη καὶ ἀρετή, ἐν τῇ καρδίᾳ δὲ πάντων τῶν πιστῶν ἀπηλλαγμένων ὑλόφρονος σκοτασμοῦ μορφοῦται ἐξ ἀνατροφῆς καὶ παιδεύσεως ἡ ἀκράδαντος πεποίθησις, ὅτι πᾶν γήϊνον εἶνε πρόσκαιρον καὶ προσωρινόν, τὰ δὲ οὐράνια εἶνε ἀσφαλῆ καὶ αἰώνια, ἐν ἐκκλησίᾳ, ἐν ᾗ ἐν προσευχαῖς καὶ ὕμνοις ἐν ἀναστροφαῖς καὶ διδασκαλίᾳ ἐξυμνοῦνται καὶ μακαρίζονται οἱ τὰ πάντα διὰ Χριστὸν καὶ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ ἐγκαταλείποντες, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ ἐφρόνουν καὶ πεποιθότες ἦσαν οἱ θεῖοι πατέρες, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναφαίνωνται οἱ ἐκ προαιρέσεως πρὸς μόνα τὰ πνευματικὰ ἀφοσιούμενοι, εἰ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν αἰσθανόμενοι ἀληθῶς τὸν πρὸς γυναῖκα τίμιον καὶ ἅγιον ἔρωτα ὑποχωροῦντα εἰς μηδένωσιν πρὸ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν τούτου Βασιλείαν.

Τοῦτο τὸ ἓν μέρος τῆς σκέψεώς των, τὸ δὲ ἕτερον τόδε: Ἐσκέψαντο νὰ θεσπίσωσιν ὑποχρεωτικὴν τὴν ἀγαμίαν εἰς τοὺς ἔχοντας εἶα καὶ οἱ θεῖοι ἀπόστολοι καθήκοντα. Εἰς τοὺς ὀφείλοντας νὰ μεριμνῶσι περὶ τῆς ἐκκλησίας εἰς εὐρύτερον κύκλον, νὰ ὁρίζωσι τὰ τῆς ἐν αὐτῇ τάξεως, νὰ προνοῶσι περὶ πάντων καὶ νὰ ἐποπτεύωσιν, ἵνα τὰ πάντα γίνωνται ἐν ἀληθείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, ἐν ἀγάπῃ καὶ μακροθυμίᾳ, εἰς τοὺς ἔχοντας τὸ δυσχερέστατον καὶ εἰς οὐχὶ πάντα δυνατὸν καθῆκον τοῦ νὰ τηρῶσι *τὴν ὀρθότητα τῆς πίστεως*, νὰ φωτίζωσι τοὺς πεπλανημένους καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας νὰ ἀποκόπτωσι πᾶν πονηρὸν καὶ σαπρὸν μέλος, τὸ ὁποῖον ἐναντία πρὸς τὰ δεδογματισμένα φρονεῖ καὶ πράττει, καὶ ἐν γένει ἐσκέψαντο νὰ θεσπίσωσιν ὑποχρεωτικὴν τὴν ἀγαμίαν εἰς τοὺς ἔχοντας τὸ καθῆκον νὰ σώζωσι τὴν ἀκεραιότητα τῆς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρείας τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἀποστολικὰ καθήκοντα ὀφείλοντες νὰ ἔχωσιν εἶνε οἱ διάδοχοι τῶν ἀποστόλων, εἶνε οἱ ἐπίσκοποι. Οἱ ἐπίσκοποι, ἕνεκα τῆς εὐρύτητος τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας των, κατ' ἀνάγκην εἶνε εὐάριθμοι ἐν πάσῃ ἐκκλησίᾳ. Τοῦτο εἶνε τὸ τρίτον μέρος τῆς σκέψεως τῶν θείων Πατέρων περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, μεθ' ὅ, ὡς δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν, ἐὰν βεβαίως σωφρονῶμεν καὶ ὀρθῶς λογικευώμεθα, ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐθέσπισαν ὅτι: Πᾶσα ἐκκλησία, ὁμοιάζουσα ὡς πρὸς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκκλησίᾳ, πάντως δύναται καί, δυναμένη, ὀφείλει νὰ ἔχῃ τοὺς ἑαυτῆς ἐπισκόπους, ἤτοι τοὺς τῶν ἀποστόλων διαδόχους, ἀγάμους. Οὐδὲν φυσικώτερον καὶ ὀρθότερον, διότι οὐδὲν λογικώτερον τῆς σκέψεως καὶ ἀποφάσεως ταύτης. Οἱ πατέρες ἄρα ἐθέσπισαν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, καὶ ὅ,τι ἐθέσπισαν, συμφέρει καὶ θὰ συμφέρῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Τιμόθ. Ἀναστασίου

ΠΩΣ ΦΕΡΟΜΕΘΑ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΚΑΘΑΡΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ζῶμεν εἰς κόσμον ἁμαρτωλὸν καὶ ἀκάθαρτον, φέρομεν δὲ καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐκ φύσεως καὶ ἐκ κακῆς συνηθείας καὶ θελήσεως, ἁμαρτίας εἰς τὴν ψυχήν μας. Ποῖα λοιπὸν εἶνε τὰ ἐντεῦθεν καθήκοντά μας.

α') Νὰ καθαρίζωμεν ὁ καθεὶς τὸν ἑαυτόν του. — *Ἀτομικὸς καθαρισμός.*

β') Νὰ καθαρίζῃ κάθε οἰκογένεια τὰ συγκροτοῦντα αὐτὴν μέλη. — *Οἰκογενειακὸς καθαρισμός.*

γ') Πρὸς διευκόλυνσιν καὶ διατήρησιν τοῦ ἀτομικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ καθαρισμοῦ νὰ προφυλαττώμεθα ἀπὸ τὴν ψυχικὴν ἀκαθαρσίαν καὶ λέραν ἄλλων ἀτόμων καὶ ἄλλων οἰκογενειῶν. — *Προληπτικὸς καθαρισμός.*

δ') Νὰ ἐνεργῶμεν ὁ καθεὶς πρὸς ἐξαφάνισιν πάσης κηλῖδος καὶ παντὸς ῥύπου ἀπὸ τοῦ ὅλου σώματος τῆς κοινωνίας. — *Κοινωνικὸς καθαρισμός.*

Ἀφίνω τώρα ὅτι ἕκαστον ἔθνος πρέπει συστηματικῶς νὰ φροντίζῃ καὶ νὰ ἐργάζηται ὑπὲρ τοῦ ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ καθαρισμοῦ του. — *Ἐθνικὸς καθαρισμός* — καὶ ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη, τῶν ὁποίων τὸ ἄθροισμα ἀποτελεῖ τὴν ὅλην ἀνθρωπότητα, δι' ἑνὸς *διεθνοῦς ἢ παγκοσμίου καθαρισμοῦ* ἔπρεπε νὰ πλύνουν τὸν ἑαυτόν των ἀπὸ κάθε ἐπιθυμίαν ἄνομον καὶ ἀπὸ κάθε ἀδικίαν συγκυλίουσαν εἰς τὸν βοῦρκον καὶ τὴν λάσπην ὄχι ἓν ἄτομον, ὄχι μίαν οἰκογένειαν, ὄχι μίαν ἐπὶ τέλους πόλιν, ἀλλ' ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπίνην φυλήν.

Αὐτὰ *ἔπρεπε* νὰ γίνωνται. Τί δὲ *γίνεται*;

Ὁ καθεὶς ἂς κρίνῃ ἐξετάζων τὸν ἑαυτόν του, ἐμβλέπων εἰς τὸ σπίτι του, ἀνασκοπῶν τὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν ὑπαίαν ζῆ.

Οἱ περισσότεροι πάσχομεν ἐν εἴδος οἰκτρᾶς τυφλώσεως πρὸς τὰς ἠθικὰς ἀκαθαρσίας τοῦ κόσμου, αἱ ὁποῖαι λερώνουν καὶ ἀσχημίζουν τὰς ψυχάς.

Οὔτε ἂν ἡμεῖς τὰς ἔχωμεν προσέχομεν· οὔτε ἂν εἶνε διόλου τοιαῦται ἀκαθαρσίαι φροντίζομεν νὰ μάθωμεν, καὶ κουτὴν καὶ ἄσκοπον θεωροῦμεν πᾶσαν περὶ αὐτῶν ἐξέτασιν. Ἀντὶ δὲ νὰ ἐπηρεάζωμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον πρὸς ἀμοιβαῖον καθαρισμόν, μίαν ἐργασίαν ἀδιάκοπον κάμνομεν καὶ μίαν ἀμιλλαν θερμὴν ἀναπτύσσομεν, πῶς οἱ ἴδιοι νὰ αὐξήσωμεν τὰς ἰδικάς μας ἀκαθαρσίας καὶ πῶς νὰ φέρωμεν περισσοτέραν ἠθικὴν λέραν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τὴν λοιπήν.

Ψευδόμεθα; ὑβρίζομεν; κατακρίνομεν; σαπρολογοῦμεν; βλασφημοῦμεν; ὑποκρινόμεθα; ῥαδιουργοῦμεν; ἐχθρευόμεθα; μισοῦμεν; δολιευόμεθα; ἀπατῶμεν; κολακεύομεν; ἀδικοῦμεν; θυμώνομεν; ἐκδικούμεθα; συκοφαντοῦμεν; ἐπιδεικνυόμεθα; ὑπερηφανευόμεθα; καλλωπιζόμεθα; φιλαργυρεύομεθα; σπαταλῶμεν; καλὸν ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν καὶ δὲν τὸ κάμνομεν; τὸν ἀσθενῆ καταφρονοῦμεν; τὸν πτωχὸν δὲν λογαριάζομεν; λυγιζόμεθα δὲ πρὸ τοῦ μεγάλου; καὶ κατακαμπτόμεθα πρὸ τοῦ ἰσχυροῦ; καὶ περιελισσόμεθα ἔρποντες καὶ θωπεύοντες τὸν πλούσιον; καὶ τὸν καιρόν μας χάνομεν διὰ τῆς ἀργίας; ἢ τὸν καιρόν μας καταχρώμεθα ἐν πονηρίαις παντοδαπαῖς καὶ ἁμαρτίαις ποικίλαις;

Ὅλα ταῦτα βεβαίως δὲν συντελοῦν πρὸς τὸν ἠθικὸν καθαρισμόν μας. Τὸ ἐναντίον δέ, προσθέτουν ἐπὶ τῶν *μουντζουρωμάτων* μας, πολλαπλασιάζουν τοὺς *λεκέδες* μας, καὶ κατακαλυπτόμεθα μὲ νέους ὄγκους ἀκαθαρσιῶν, ἐνῷ ἤδη

καθ' ὑπερβολὴν εἴμεθα φορτωμένοι δι' αὐτῶν.

Ἀκαθαρσίας δὲ ψυχῆς βαστάζουν καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συμπολίτας μας, ἀπὸ τοὺς γνωστούς μας, ἀπὸ τοὺς φίλους μας, καὶ λέρα πολλὴ καὶ δυσωδία ἀφόρητος κατασκηνώνει εἰς πολλὰς οἰκίας, πρὸς τὰς ὁποίας συχνὰ καὶ τὰ βήματα καὶ τοὺς ῥώθωνάς μας φέρομεν.

Τί κάμνομεν πρὸς ὅλους αὐτούς ;

Ἐπιστήσαμέν ποτε τὴν προσοχὴν των εἰς τὰ χάλια των ; Τοῖς ἐσυστήσαμεν πλύσιν, ἐξυγίανσιν, ἀπολύμανσιν, καθαρισμόν ;

Ἀλλ' ἡμεῖς εἰργάσθημεν νὰ τοὺς συγκυλίσωμεν περισσότερον εἰς τὴν λάσπην καὶ νὰ τοὺς ἀναδείξωμεν περισσότερον ἀκαθάρτους καὶ ἁμαρτωλούς.

Καὶ εἴπομεν αὐτοῖς : δεῦτε ἐν χορῷ ὑβρίσωμεν καὶ καταλαλήσωμεν καὶ ἀργολογήσωμεν καὶ αἰσχρολογήσωμεν καὶ ψεύδη διαχύσωμεν καὶ διαβολὰς ἐκτοξεύσωμεν καὶ ῥᾳδιουργίας ἐξυφάνωμεν καὶ εἰς γλέντια παραδοθῶμεν καὶ εἰς *παντὲ κάτρ* ἀσχημονήσωμεν καὶ εἰς *μποστόν* ἐκπυρωθῶμεν, καὶ δεῦτε ἀνομήσωμεν καὶ ἀδικήσωμεν καὶ μιάνωμεν καὶ θύσωμεν καὶ ἀπολέσωμεν καὶ διαφθείρωμεν καὶ ἀμιλληθῶμεν εἰς παλάβρας, εἰς ἀνοησίας, εἰς ἐπιδείξεις, εἰς φυσιώσεις, εἰς καλλωπισμούς, εἰς ματαιότητας, εἰς γαστριμαργίας, εἰς ἀσωτείας, εἰς φθόνον, εἰς ὑπόκρισιν, εἰς ἀδιαντροπιάν, εἰς κτηνωδίαν, εἰς ὑπερφροσύνην, εἰς ἐγωισμόν, εἰς ἀδιαφορίαν, εἰς σκληρότητα, εἰς οἰκτιρμοῦ ἔλλειψιν, εἰς ἀνθρωπιᾶς φυγάδευσιν.

Καὶ τοιουτοτρόπως τελεῖται καὶ διαπράττεται ἐργασία *ἀλληλομουντζουρώματος, ἀλληλολερώματος, ἀλληλολεκιάσματος*, ἀμοιβαίας διοχετεύσεις ἠθικῶν ἀκαθαρσιῶν καὶ μιασμάτων καὶ δυσωδίας καὶ νόσων τῆς ψυχῆς μετάδοσις, οὐδ' εἶνε νὰ μᾶς φέρῃ ἀπορίαν τὸ θλιβερὸν τοῦτο κοινωνικὸν φαινόμενον, ἀφοῦ, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἡ ἐν ἀκαθαρσίαις αὕτη ἅμιλλα διαπράττεται καὶ ἐν τοῖς μέλεσι τῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

Μιχ. Ι. Γαλανὸς

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγ. φύλλον)

Βελτίωσις ἡμιοσιογραφικοῦ ὀργάνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελος, θέλων νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν καὶ τὰς τυχὸν ὑπαρχούσας ἀλλ' ἀδρανούσας δυνάμεις, ἐβελτίωσε καὶ τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῶν Πατριαρχείων, τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν» καὶ παρεκάλεσε πάντα δυνάμενον ἐκ τοῦ ἀνωτέρου κλήρου, ἐπίσκοπον, πρεσβύτερον, ἢ διάκονον, νὰ τιμᾷ τὰς στήλας τῆς «Ἀληθείας» διὰ τῆς συνεργασίας του, ἵνα μὴ ἐπὶ πλέον εὐρωτιῶμεν. Οὐδὲ μέχρι λόγων ἠρκέσθη ὁ Μ. Πρωτοσύγκελος, ἀλλά, τοὺς λόγους ἔργον ποιῶν, ἤρξατο καὶ ὁ ἵλιος τακτικῆς συνεργασίας ἐν τῷ πατριαρχικῷ φύλλῳ, μεθ' ὅλας τὰς πολλάς του ἀσχολίας καὶ τὴν μέχρι πνιγμοῦ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων ἀναθεώρησιν.

Κυριακὴ σχολὴ διὰ τοὺς παῖδας ἐν Κ[πόλει.

Μίαν λέξιν ἀκόμη καὶ τελειόνω. Ἀπὸ τῆς α' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν ἤρξατο λειτουργοῦσα ἐν Σταυροδρομείῳ πρὸς τῷ Κυριακῷ Σχολείῳ καὶ ἑτέρα Κυριακὴ Σχολή, προωρισμένη αὕτη διά . . . τοὺς παῖδας. Μάλιστα, κ. Γαλανέ, φρονοῦμεν ὅτι ἐπέστη πλέον καιρός, καθ' ὃν οὐ μόνον πρὸς τὴν ὥριμον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἄωρον ἡλικίαν νὰ ἀποβλέψωμεν. Δὲν πρέπει αἱ κρηπῖδες νὰ τεθοῦν ἀσφαλεῖς ; Δὲν πολεμεῖται πανταχόθεν ἡ νεότης ; Δὲν εἶνε καὶ ἐδῶ ἀκόμη ἐν Κων[πόλει τὰ ἱερὰ μαθήματα παρημελημένα ; Καὶ τὸ Ζωγράφειον, τὸ μεγαλόσχημον σχολεῖον τοῦ Σταυροδρομίου, δὲν κάμνει ἱερὰ ἅπαξ καθ' ἑβδομάδα ; Καὶ δὲν ὑπάρχουν καὶ ἐδῶ καθηγηταὶ ἀντίτυπα καὶ πανομοιότυπα καὶ σμικρογραφίαι τῶν τοῦ Πανεπιστημίου ; Αἴ λοιπόν ; Πρέπει ἡμεῖς εἰς τὴν ἔλλειψιν ταύτην νὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐπαρκέσωμεν. Ἡ πρωτοβουλία ὀφείλεται εἰς τὸν ἅγ. Χαριουπόλεως. Τὸ ἔργον ἀνατίθεται εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου. Νὰ ἰδῆτε, κ. Γαλανέ. Θὰ ἐξορκίσωμεν τοὺς γονεῖς ἐν ὀνόματι τοῦ συμφέροντος αὐτῶν καὶ τῶν σπλάγχνων των νὰ μᾶς στέλλουν τὰ ἀγοράκια των καὶ τὰ κοριτσάκια των εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Θὰ ὁμιλοῦμεν εἰς τὰ παιδάκια των ἁπλᾶ ἁπλᾶ καὶ μὲ ἀγάπην πολλήν, ὡσὰν νὰ ἦσαν ἰδικά μας τέκνα. Καὶ θὰ προοδεύσῃ αὐτὴ ἡ Σχολὴ τῶν μικρῶν. Τὸ κυριακὸν μάθημα τῶν παίδων θὰ εἶνε εἰς τὰς 2 1[2 μ. μ. Τῶν δὲ μεγάλων, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ βοηθεῖ συχνὰ ὁ ἀρχιερεύς, (διότι ἐκτελῶ καὶ χρέη ἐφημερίου) θὰ γίνεται μετὰ τὸν ἑσπερινὸν εἰς τὰς 4—5.

Μεθ' ὑπολήψεως καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης

Συνέσιος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος Μητροπολίτου Μόσχας Σεργίου ἐξελέγη ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κυταΐδος καὶ ἔξαρχος Γεωργίας Βλαδίμηρος, ὅστις ἐν πάσῃ τῇ Ῥωσσίᾳ ἀπολαύει πολλῆς ὑπολήψεως ἐπὶ παιδείᾳ καὶ εὐεργετικῇ δράσει. Ὁ αὐτοκράτωρ κατὰ τὴν «Κωνσταντινούπολιν» ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὸν τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν· « Ἡ γενικὴ ἀγάπη, ἣν ἐφειλκύσατε ἐν Σαμάρᾳ καὶ Γεωργίᾳ μοὶ παρέχει τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ ἐν Μόσχᾳ θὰ ἀναπτύξητε τὴν δραστηριότητα ὑμῶν ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ποδηγετήσεως τοῦ νέου ποιμνίου. Ἐλπίζω ἐπίσης ὅτι καὶ ἐνταῦθα θὰ ἐπιστήσητε τὴν προσοχήν σας εἰς τὴν ἀνέγερσιν *λαϊκῶν σχολῶν* καὶ θὰ διεσπείρητε τὰ διδάγματα τῆς μακρᾶς ὑμῶν πείρας».

— Ἱεροκήρυξ τις ἐν Λονδίνῳ, καλούμενος Ἰωάννης Μάκ Ἴλ, ἀσκεῖ τοιαύτην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀκροατῶν του, ὥστε συγκεντροῖ περὶ αὐτὸν κατὰ μέσον ὅρον 10,000. Ὁμιλεῖ τρὶς τῆς ἡμέρας καὶ διὰ τοῦ κηρύγματός του πείθει τοὺς ἀκούοντας εἰς ἀλλαγὴν βίου.

— Ἡ ἐν Καζὰν τῆς Ῥωσσίας Θεολογικὴ Ἀκαδημία ἀνηγόρευσεν ἐπίτιμον αὐτῆς μέλος τὸν πρῴην Πατριάρχην Ἄνθιμον διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ θεολογικὰς συγγραφάς του.

— Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐτιμώρησε δι' *ἀργίας* τὸν Ἡγούμενον τῆς ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου καὶ

δι' *ἐξεκκλησιασμοῦ* τὸν Ἀκυρώτην μοναχὸν Ἀλέξανδρον Εὐμορφόπουλον. Ὁ δι' ἐξεκκλησιασμοῦ δὲ τιμωρούμενος δὲν εἶνε δεκτὸς εἰς ἐκκλησίαν καὶ δὲν δικαιοῦται νὰ τύχῃ τῶν δωρεῶν καὶ χαρίτων, ὧν τυγχάνουσιν οἱ λοιποὶ πιστοί.

— Μεταξὺ Γαλλίας καὶ Βατικανοῦ ἀνεφύη ζήτημα, ὅπερ προέλαβεν ὁ Πάπας ὑποχωρήσας. Ἦτο ἀνάγκη νὰ πληρωθῶσι πολλαὶ ἐπισκοπικαὶ θέσεις ἐν Γαλλίᾳ κεναί. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπέβαλε κατὰ τὰ εἰθισμένα τὸν κατάλογον τῶν ὑποψηφίων πρὸς τὸν Πάπαν. Ἀλλ' οὗτος ἠρνήθη νὰ ἐγκρίνῃ δύο ἐξ αὐτῶν. Ὁ ὑπουργὸς τότε ἐδήλωσεν ὅτι δὲν προβαίνει εἰς τὸν διορισμὸν καὶ τῶν ἄλλων ἄνευ τῶν δύο, ὅτε ὁ Πάπας ἐνέκρινε τηλεγραφικῶς καὶ τούτους.

— Ἡ Ῥωσσικὴ κυβέρνησις ἀπέστειλε εἰς Κορέαν ἱερατικὴν ἀποστολὴν θεῖσα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀρχιμανδρίτην Ἀμβρόσιον. Ἡ ἀποστολὴ σκοπὸν ἔχει τὴν διάδοσιν ἐν Κορέᾳ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τὴν ἀνίδρυσιν ῥωσσικῶν σχολείων καὶ ἀντίδρασιν κατὰ τῆς ἐπιρροῆς τῶν διαμαρτυρομένων καὶ καθολικῶν ἐκεῖ ἱεραποστόλων. Ἐργάζονται τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ ζήσουν, δὲν κοιμῶνται. Ἡμεῖς οὔτε τὰ Εὐαγγέλια δυνάμεθα ἐν παραφράσει νὰ δώσωμεν πρὸς τὸν ἄγνωστον ὅλως εὐαγγελικῆς διδασκαλίας λαόν μας.

— Ὁ μεταξὺ Ἤνωμ. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἱσπανίας Οὐρανὸς εἶνε ἀρκετὰ συννεφώδης καὶ ἐγκυμονεῖ κεραυνοὺς καὶ καταιγίδας. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιθυμοῦντες τὴν χειραφέτησιν τῆς νήσου Κούβας, ἥτις εἶνε κτῆσις τῆς Ἱσπανίας, ἐπιτίθενται κατὰ τῶν Ἱσπανῶν φιλαδωροῦντες αὐτοὺς μὲ ἱκανὰ κοσμητικὰ ἐπίθετα, ἀποκαλοῦντες ἀνικάνους, δολίους ἀπανθρώπους. Ἐξ ἄλλου οἱ Ἱσπανοὶ θέλοντες ὑποτεταγμένην τὴν ἐν λόγῳ νῆσον ἀποκαλοῦσιν τοὺς Ἀμερικανοὺς αὐδάδες καὶ θρασεῖς. Ἐντεῦθεν ἡ σύγκρουσις ἂν δὲν προληφθῇ ὑπὸ διαιτησίας τινὸς θεωρεῖται ἐπικειμένη.

— Βεβαιοῦται ὅτι κατεστράφη Ἀμερικανικὴ ἱερὰ ἀποστολὴ ἐν Κίνᾳ καὶ ὅτι ἕνα τῆς ἀποστολῆς ἔφησαν ζῶντα. Ἡ Ἀμερικὴ εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀποστείλῃ ἐκεῖ μοῖραν τοῦ στόλου της.

— Ὁ Γλάδστων ἐκ φόβου μὴ ἀπολέσῃ στιγμήν τινα τῆς ζωῆς του ἀχρησιμοποίητον φέρει πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ του βιβλίον τι.

— Ὁ ἀποθανὼν ἐν Παρισίοις ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος Παλαμᾶς ἀφῆκεν 20 χιλ. φρ. εἰς τὴν Μ. τοῦ Γένους σχολὴν ἐν Κων)πόλει, 3 χιλ. φρ. εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν σχολήν, 40 χιλ. φρ. εἰς τὴν διατηρήσασαν αὐτὸν οἰκογένειαν, τὴν βιβλιοθήκην του εἰς τὸν ἐν Παρισίοις ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν ναὸν καὶ πάντα τὰ χειρόγραφα αὐτοῦ εἰς τὸν ἀρχιμ. κ. Πορφύριον Λογοθέτην, προϊστάμενον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐν Παρισίοις.

— Ἡ Γερουσία τῆς Βασιγκτῶνος ἐψήφισε νομοσχέδιον, καθ' ὃ ἀπαγορεύεται ἡ ἐγκατάστασις ἐν Ἀμερικῇ ἀγραμμάτων ἀποίκων, ἔχουσα οὕτω ἐν ἐφαρμογῇ τὸ *ἀνθρωπος ἀγράμματος ξιλον ἀπελέκητον*.

— Ἡ Γαλλία διὰ τὴν ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν δαπανᾷ 10 λεπτὰ δι' ἕκαστον σπουδαστὴν καὶ ἡ Γερμανία ἐν φράγκον. Διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν δὲ τοῦ λαοῦ ἡ Ἀμερικὴ δαπανᾷ κατ' ἄτομον δέκα καὶ ἥμισυ φρ. τὸ ἔτος, ἡ Ἀγγλία 5 φρ. καὶ 30 ἑκατοστὰ καὶ ἡ Γερμανία 50 λεπτά. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπαιδεύτων ἐν Γερμανίᾳ εἶνε εἴκοσι φορὰς μεγαλείτερος τοῦ ἐν Ἀμερικῇ.

— Ὁ Γεωγράφος Βάλδης εὑρίσκει ὁμιλουμένας ἐν Εὐρώπῃ γλώσσας 89, ἐν Ἀφρικῇ 114, ἐν Ἀσίᾳ 123, ἐν Ἀμερικῇ 417 καὶ ἐν Ὠκεανίᾳ 117. Ἐν ὅλῳ 860. Πλὴν τούτων ἀριθμεῖ καὶ 5,000 διαλέκτους.

— Ἐν Γαλλίᾳ ἐπίκεινται ἐκλογαί. Εἰς 55 περίπου ἀνέρχονται οἱ δηλώσαντες πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς των βουλευταὶ ὅτι ἐξ ἀνάγκας δὲν ἐννοοῦσι νὰ δεχθῶσιν ὑποψηφιότητα. Ἡμεῖς δὲν διατρέχομεν τοιοῦτον κίνδυνον !

— Ἀξίαν πολλῆς συστάσεως εὑρίσκομεν τὴν *Ἰατροφιλοσοφικὴν κοινωνικὴν μελέτην* τοῦ ἰατροῦ κ. Κ. Ἠλ. Παπαλήλιου. Ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ὀλόφρονες ἰατροὶ καταχρώμενοι τῇ ἐπιστήμῃ διαβάλλουσιν ἐν ὀνόματι ταύτης παντοίας πλάνας, τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Παπαλήλιου εἶνε ἓν ἠχηρὸν ῥάπισμα κατὰ τῶν *charlatanów* τούτων.

— Ἡ ὑπὸ τύπον ἐκμισθώσεως δι' 99 ἔτη κατοχὴ Σινικοῦ ἐδάφους, ὑπὸ τῆς Γερμανίας ἐπινοηθεῖσα, *ἀρκετὸ γερὸ σηκώνει*. Οὕτω καὶ ἡ Ῥωσσία θὰ εἶνε κυρία τοῦ Ταλλιέν-Βὰν καὶ τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ, ἡ δὲ Γαλλία τοῦ ἀρκετὰ σημαντικοῦ λιμένος τοῦ Λιάου-Τσού, διὰ τὸν ὁποῖον προσπαθεῖ τὴν διὰ συμβολαίου ἀφιλοκερδῆ ἐκμίσθωσιν καὶ ἡ Ἀγγλία τῶν περὶ τὸ Χόγκ-Κόγκ νήσων καὶ τῆς ἀπέναντι στερεᾶς, διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ὁποίων προκαλέσεται. Ἐν γένει δὲ παρατηρεῖ ἡ «Ν. Ἡμέρα» τὸ διεθνὲς δίκαιον, τὸ ἔχον ὡς μόνην ὑπόστασιν τὴν δύναμιν καὶ κρίνον ἄλλους τοὺς ἰσχυροὺς καὶ ἄλλους τοὺς ἀσθενεῖς, οὐδέποτε ἐφηρμόσθη ὅσον πρὸς τὴν Σινικὴν ἀπροκαλύπτως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ λεία εἶνε καὶ πλουσία καὶ ἀνυπεράστος, δὲν εἶνε πιθανὸν ὅτι οἱ ἅρπαγες θὰ ἀνακοπῶσιν ἀφ' ἑαυτῶν. Ἐὰν δὲ τὸ ἀπέραντον κράτος τῶν τετρακοσίων ἑκατομμυρίων ψυχῶν δὲν τεθῇ ταχέως ὑπὸ τὴν σκέπην εὐρωπαϊκῆς τινος συνθήκης ἢ ἀνακηρυττούσης τὴν ἀκεραιότητα καὶ ἀνεξαρτησίαν του ἢ κανονιζούσης τὸν διαμελισμὸν διὰ τῆς προδιαχαράξεως γενῶν ἐπιρροῆς, θᾶττον ἢ βράδιον αἱ πανταχόθεν *ἀπλούμεναι χεῖρες* θὰ περιέλθωσιν εἰς σύγκρουσιν.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον 7—8 μ.μ.

Σαββάτῳ 21 Μαρτίου Κ. Διαλησμᾶς.
Κυριακῇ 22 Μαρτίου. Β. Σπηλλιόπουλος.
Τετάρτῃ 25 Μαρτίου. 3 μ.μ. Ἑορτὴ Παιδαγ. Τμήμ.

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Εἰρήνης 5—6 μ. μ.

Κυριακῇ 22 Μαρτίου. ὁ ἀρχιμ. κ. Π. Δουληγέρης.

Εἰς τὸ Γ' ἐν Ἀθήναις Παιδαγωγικὸν Τμῆμα 10—12 π. μ.

Κυριακῇ 22 Μαρτίου. Μουσικὰ ἄσματα. Ἀρ. Μπούκης.
Συζητήσεις καὶ ἐκθέσεις. Τὰ μέλη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Κ. Διαλησμᾶ.

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Τμῆμα τῆς Ἀναπλάσεως

Σαββάτῳ 21 Μαρτίου 7—8 ὁ κ. Δ. Παπαδόπουλος.
Κυριακῇ 22 Μαρτίου 3 μ. μ. ὁ ἀρχιμ. κ. Τ. Ἀναστασίου.
Δευτέρᾳ 23 Μαρτίου 7—8 Μουσικὴν Χ. Βαφειάδης.
Τρίτῃ 24 » » ὁ αὐτὸς ἐκκλησ. μουσικήν.
Πέμπτῃ 26 Μαρτίου 7—8 ὁ κ. Κ. Σκοταρίδης.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 29ης Μαρτίου 1898.

Τὰ τῆς αὔριον Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς μεθεπομένης, ὅπως περιέρχωνται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων.

Κείμενον

Ἀδελφοί, [4] χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ χαίρετε. [5] Τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις. Ὁ Κύριος ἐγγύς. [6] Μηδὲν μεριμνᾶτε, ἀλλ' ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωριζέσθω πρὸς τὸν Θεόν· [7] καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. [8] Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὔφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε· [9] ἃ καὶ ἐμάθετε καὶ παρελάβετε καὶ ἠκούσατε καὶ εἴδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράσσετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν. Δ' 4—9).

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἀδελφοί, [4] ἡ ἐκ τοῦ Κυρίου χαρὰ ἂς χαροποιῇ πάντοτε τὴν ψυχήν σας· πάλιν θὰ ἐπαναλάβω τὸ Χαίρετε. [5] Ἡ ἐπιείκειά σας ἂς γνωσθῇ εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Ἂς περισσεύσῃ δηλαδὴ τόσον πολὺ ἡ ἀγαθότης σας, ἡ μετριότης σας, ἡ ἡμερότης σας, ἡ πραότης σας, ἡ ταπεινοφροσύνη σας, ἡ ἀοργία σας, ἡ ἀνεξικακία σας, ὥστε τὴν ἐπιείκειάν σας ταύτην καὶ τὴν ἐν γένει ἀρετήν σας νὰ γνωρίσωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι. Ὁ πανταχοῦ παρὼν Κύριος εἶνε πλησίον σας ἕτοιμος βοηθός σας. [6] Μὴ ἔχετε κανένα φόβον, καμμίαν ἀνησυχίαν· ἀλλ' εἰς πᾶσαν στενοχωρίαν σας κάμνετε γνωστὰ τὰ αἰτήματά σας εἰς τὸν Θεόν· καὶ μὲ τὴν προσευχὴν καὶ μὲ τὴν δέησιν, χωρὶς νὰ παραλείπητε καὶ τὴν εὐχαριστίαν, ζητεῖτε ἀπὸ αὐτὸν τὰ καλά, τὰ ὁποῖα σᾶς χρειάζονται. [7] Ὅταν δὲ μὲ ἐπιείκειαν φέρεσθε καὶ εἰς τὸν Θεὸν ἐμπιστεύεσθε καὶ εἰς αὐτὸν προσεύχεσθε, τότε ἡ εἰρήνη, ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐξ αὐτοῦ πηγάζει, ἡ εἰρήνη αὕτη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶνε τόσον ἄπειρος, ὥστε δὲν δύναται νὰ τὴν νοήσῃ τελείως οὔτε ὁ σοφώτερος νοῦς, ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία δίδεται διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς, θὰ ὑπάρχῃ καὶ εἰς τὰς ψυχάς σας καὶ θὰ προφυλάττῃ τὸν μὲν νοῦν σας ἀπὸ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀνηθίκους λογισμούς, τὴν δὲ καρδίαν σας ἀπὸ τὰς κακὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰ πάθη. [8] Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί μου, ὅσα νοήματα καὶ λόγια καὶ ἔργα εἶνε ἀληθῆ, καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὰ ψεῦδος καὶ ἀπάτη καὶ δολιότης· ὅσα νοήματα καὶ λόγια καὶ ἔργα εἶνε σεμνά, καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὰ καμμία ἀκοσμία καὶ ἀνευλάβεια καὶ ἀναισχυντία καὶ αὐθάδεια· ὅσα νοήματα καὶ λόγια καὶ ἔργα εἶνε δίκαια, καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὰ καμμία βλάβη κατὰ τῆς τιμῆς ἢ τῆς περιουσίας ἢ τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· ὅσα νοήματα καὶ λόγια καὶ ἔργα εἶνε ἁγνά, καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὰ καμμία αἰσχρότης καὶ ἐμπάθεια καὶ ἔπαρσις· ὅσα νοήματα καὶ λόγια καὶ ἔργα εἶνε προσφιλῆ καὶ εὐάρεστα εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ· ὅσα νοήματα καὶ λόγια καὶ ἔργα εἶνε εὔφημα, καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὰ καμμία βλασφημία καὶ ἀσέβεια καὶ κατάρα καὶ ἀτιμία· ὅσα νοήματα καὶ λόγια καὶ ἔργα σχετίζονται μὲ οἱανδήποτε ἀρετὴν καὶ εἶναι ἄξια οἱουδήποτε ἐπαίνου, αὐτὰ νὰ ἔχετε εἰς τὸν νοῦν σας καὶ νὰ συλλογίζεσθε καὶ νὰ θεωρῆτε καὶ νὰ ἐξετάζετε· [9] καὶ αὐτὰ νὰ πράττετε, τὰ ὁποῖα ἐμάθετε καὶ παρεδέχθητε διδαχθέντα ἀπὸ ἐμὲ διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματός μου· αὐτὰ νὰ πράττητε, τὰ ὁποῖα μὲ ἠκούσατε νὰ διδάσκω, καὶ τὰ ὁποῖα μὲ εἴδετε νὰ πράττω. Ὅταν δὲ οὕτω φρονῆτε καὶ πράττετε, ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης θὰ εἶνε βοηθός σας, καὶ ἡ εἰρήνη του θὰ βασιλεύῃ εἰς τὰς ψυχάς σας καὶ εἰς τὰς μεταξὺ ἀλλήλων σχέσεις σας.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 29ης Μαρτίου 1898.

Κείμενον

Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν συνανακειμένων αὐτῷ. Ἡ οὖν Μάρθα, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπλήρωθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι. Διὰ τί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων, καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐκεῖ ἐστι, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον, ὄχλος πολύς, ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ, καὶ ἔκραζον, Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. Εὑρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστι γεγραμμένον, Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ Βασιλεύς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου. Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον· ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν, ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος, ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ, ὅτι τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον. (Ἰωάνν. κεφ. ιβ' 1—19).

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἓξ ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάσχα τῶν Ἑβραίων, ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς Βηθανίαν, ὅπου κατῴκει ὁ Λάζαρος, τὸν ὁποῖον ἀποθανόντα εἶχεν ἀναστήσῃ. Ἐκεῖ δὲ ἔκαμαν δεῖπνον εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἡ Μάρθα ὑπηρέτει· ὁ δὲ ἀδελφὸς τῆς Λάζαρος ἦτον εἷς ἀπὸ τοὺς ὁμοτραπέζους. Ἡ δὲ ἀδελφὴ των Μαρία ἔλαβε μύρον ἐκ νάρδου πολυτίμου, γνήσιον, μιᾶς λίτρας καὶ ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοὺς ἐσπόγγισε μὲ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, ἡ δὲ εὐωδία τοῦ μύρου διεχύθη εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν. Τότε εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν του, ὁ Ἰούδας ὁ υἱὸς τοῦ Σίμωνος ὁ Ἰσκαριώτης, ὅστις ἦτο ὁ μέλλων προδότης του, λέγει: Διατί τὸ μύρον τοῦτο δὲν ἐπωλήθη διὰ νὰ δοθῇ ἡ ἐκ 300 δραχμῶν ἀξία του εἰς τοὺς πτωχούς; Εἶπε δὲ τοῦτο, ὄχι διότι τὸν ἔμελε διὰ τοὺς πτωχούς, ἀλλὰ διότι ἦτο κλέπτης, καὶ ἐκράτει τὸ χρηματοφυλάκιον καὶ ἐσφετερίζετο ἀπὸ τὰ συλλεγόμενα χρήματα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν: Μὴ τὴν ἐνοχλῇς. Ἡ Μαρία ἀλείψασα τὸ σῶμά μου μὲ τὸ μύρον, ἔχει ἑτοιμάσῃ αὐτὸ διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου καὶ ἔχει ἐκπληρώσῃ τὸ ἔθιμον τῆς διὰ μύρου χρίσεως τῶν νεκρῶν πρὶν ταφῶσι. Διότι ἐγὼ ἀποχωρίζομαι ἀπὸ σᾶς, καὶ δὲν θὰ μὲ ἔχετε πάντοτε μαζί σας, ἐνῷ τοὺς πτωχοὺς θὰ τοὺς ἔχετε πάντοτε ἐνώπιόν σας. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐκ τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων ἔμαθον ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο εἰς τὴν Βηθανίαν, ἦλθον ἐκεῖ ὄχι μόνον δι' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἴδωσι τὸν Λάζαρον, τὸν ὁποῖον ἀνέστησεν ἐκ τῶν νεκρῶν. Ἀπεφάσισαν δὲ οἱ ἀρχιερεῖς νὰ φονεύσωσι καὶ τὸν Λάζαρον διότι ἕνεκεν αὐτοῦ πολλοὶ ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἤρχοντο πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐπίστευον εἰς αὐτόν. Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς ἤρχετο εἰς Ἱεροσόλυμα, πολὺς δὲ λαὸς ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἦλθον εἰς τὴν ἑορτήν, ὅτε ἤκουσαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον πρὸς ὑποδοχήν του, καὶ ἔκραζον: [1] Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, ὅστις ἔχει τὰς θείας εὐλογίας, ὅστις εἶνε ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν Κύριόν μας. Ἤρχετο δὲ ὁ Ἰησοῦς καθήμενος εἰς ἕνα ἐκεῖ εὑρεθέντα νεαρὸν ὄνον. Οὕτω δὲ ἐξεπληρώθη ἡ προφητεία τοῦ Ζαχαρίου (θ' 9) ἡ προλέγουσα τὴν διαδήλωσιν τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν Σιών. Λέγει δὲ ὁ προφήτης ὡς ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ: «Μετὰ χαρᾶς καὶ ἄνευ φόβου, ὦ πόλις Σιών, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ ὡς θυγατέρα μου, ἰδὲ καὶ ὑποδέχθητι τὸν Βασιλέα σου, ὅστις ἔρχεται καθήμενος ἐπάνω εἰς πῶλον ὄνου». Τὴν ἐκπλήρωσιν δὲ τῆς προφητείας ταύτης δὲν ἐνόησαν οἱ μαθηταί του εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἐδοξάσθη διὰ τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς ἀναλήψεώς του καὶ τῆς καταβάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τότε ἐνόησαν ὅτι πάντα ὅσα ἦσαν δι' αὐτὸν ὑπὸ τῶν προφητῶν γεγραμμένα ταῦτα ἔκαμαν εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ ὄχλος, ὅστις ἔκαμνε τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ διαδήλωσιν, ἐμαρτύρει καὶ ἔλεγεν ὅτι ἐφώναξεν ἐκ τοῦ μνημείου τὸν Λάζαρον, καὶ τὸν ἀνέστησεν ἐκ τῶν νεκρῶν. Καὶ διὰ τοῦτο τόσον πλῆθος συνέρρευσε πρὸς ὑποδοχήν του, διότι ἤκουσαν ὅτι τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου εἶχε γίνῃ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν.

Κ. Α. Ἀναλησιμᾶς

[1]) Τὸ Ὡσαννά, σῶσον δή, ἢ σῶσον παρακαλῶ, εἶνε τὸ παρ' Ἑβραίοις προσφώνημα ἐν ὑπευφημίαις, ἀνάλογον πρὸς τὸ παρ' ἡμῖν ζήτω!

Τύποις Ἰωάννου Νικολαΐδου.